

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Πρὸς τὸ μαρτύριον

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤΕΦ. ΨΑΦΝΗ

ΜΑΡΙΑΜ

Γλυκό ήταν εκείνο το άνοιξιακό άπομυήμερο στη μακρυνή συνοικία της 'Ιερουσαλήμ. 'Η Μαριάμ, άφου πεοιμάζεψε τὸ σπίτι της, κάθησε στην άνέμη, έφερε βόλτα στα καλάμια τὸ κόκκινο γνέμα και στάθηκε συλλογιμένη. Χθές άκόμα ὁ 'Ιησους της έστειλε κρυφά τὸν κούρσορα τὸ Φινεές, για να την κατασυχάση. «— Λίγη ύπομονη, Κυρά, και μιá από τούτες τις ήμέρες θά ρθῆ ὁ Διδάσκαλος να σε δῆ».

Και καθῶς, στέκονταν κ' οί δυὸ στην αὐλή κουβεντιάζοντας, ὁ πιστός Φινεές έστρωσε καταγίς τὸ φακιάδι του, για να πατήση άπάνω ή Μαριάμ και να μη σπάτι της.

Και τότες 'Εκείνη σήκωσε τὰ μάτια της ψηλά στὸν οὐρανό και ειπε : « — Ποιά είμαι γῶ, Κύριε, για να με βλογουή δλες ή γενεές της γῆς ! »

Κι' έτσι σήμερα, καθῶς γυρίζει τὸ ροδιάν και καθῶς πέρτει παντοῦ ή μεσημεριατικὴ ήσυχια, έρχεται τὸ μισοπίτη, μαζί με τις θύμησες που άεροζυγιάζονται άπάνω στο χρυσὸ γνέμα της νυχῆς της.

Σὲ μιá σαγαή χαμογελά : βλέπει τὸν έαυτὸ της ; τριῶ χρονῶ, άφιερωμένη στο ναό, να ζῆ σάν περιστέρι, παίρνοντας την τροφή της από τὰ χέρια τὸν άγγελων. Κ' ύστερα δώδεκα χρονῶ, να την άραβανιάζουσι οί άρχιερεις με τὸ γέρο-Ίωσήφ, τὸ μαραγκό, που την έφερε σπίτι του και της ειπε :

« — Σ' άφήνω τώρα σπίτι μου, Μαριάμ, κ' εγὼ πηγαίνα να πιάσω δουλειά στίς οικοδομές μου. 'Ο Θεός μαζί σου ! » Και τότε βλέπει να παίρνη στὸν ὄμο τὰ σύνεργα της τέχνης του και να μακραινή στο σκονισμένο δρόμο...

Και νά, που άναθυμάται τώρα τὰ δεκάξη της χρονά... Τότες ήταν που οί ιερεῖς, θέλοντας να βάλουν καταπέτασμα στο Ναὸ του Κυρίου, ζήτησαν έφτά άπόλυντες — παρθένες, κ' έστειλαν στο σπίτι του Ίωσήφ και τῆ

φρόναξαν κ' αὐτήν. Τότες έβρλαν κλήρο για να δοῦνε, ποιά θά γνέση τὸ χρυσάφι, και τὸ άμίαντο, και τὸ μεταξί, και τὸ βακίνδινο, και τὸ κόκκινο και την άληθινή πορφύρα, κ' έλαχε στη Μαρία να δουλέψη τὸ κόκκινο και την άληθινή πορφύρα.

Και μιá μερα πάλι — άνοιξη ήταν και τότες — πήρε τῆ στάμνα της και πήγε στη βρύση για νερό. Κειδὰ που γέμιζε, άκουσε άξαφνα μιá φωνή : « — Χαίρε, κεχαριτωμένη !... ὁ Κύριος ; μετὰ σοῦ ! »

Κοίταξε δεξά-αριά, να δῆ από ποῦ της έρχεται ή φωνή, μά δέν ειπε τίποτα και τρόμαξε. Άρπαξε τῆ στάμνα της και πήγε γρήγορα σπίτι της κ' άρχισε πάλι να κλώθει την πορφύρα, τρέμοντας σύκορημη.

Και να, που άγγελος Κυρίου στάθηκε μπροστά της και της λέει : « Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ ! » και της έδωσε τὸν κρινὸ του Εὐαγγελισμοῦ.

Ἔ... πῶς μελεδωνοῦται τώρα οί θύμησες, καθῶς τὸ χέρι της σταμάτησε να γυρνά την άνέμη και νοιώθει τὰ βλέφαρά της βαριά...

Μά, καθῶς γλάρωνε, ένιωσε πῶς κάποιος μπήκε στην αὐλή της κ' άνοιγοντας τὰ μάτια, ειδη μπροστά της τὸν 'Ιωάννη, που άνάσαινε με κομμένη άναπνοή και μλοῦσε με την ψυχὴ στα δόντια. — Ποῦ ήσωνα, της λέει, και δέν ήρθες να δῆς τί έγινε ;

— Τί έγινε ; ρώτησε κείνη και πετιέται δλόδη κατεβάζοντας τῆ μαντιλά της.

— Έπιασαν τὸ γυό σου και διδάσκαλό μου και πάνε να τόνε σταυρώσουν !

Τότες ή Μάνα σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά και ξεφώνισε :

— Παιδί μου, παιδί μου !... Τι κακό έκαμες και θέλουν να σε σταυρώσουν ;

Και με τὸ νου θολωμένο, ὄμωρε ξεῶ από τὸ σπίτι της και πήρε τὸ δρόμο κλαιοντας κ' άμέσως ὁ έρμημος δρόμος έγέμισε από θρήνους

ΙΣΧΥΣ ΜΑΣ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ!...

Η αγάπη του λαού προς τὸ «Μπουκέτο» έπήλξε παντοῦ εξαίρετική. Από τῆς πρώτης έβδομάδος της έκδοσώς μας, από τὸν πρώτου φύλιου, το κοινὸν μας περιέβαλε διὰ τῆς αγάπης και τῆς εκτιμῆσώς του, ή ελληνική οικογένεια μας έδότη προθυμίας τὸ ελληνικό σπίτι μας συνεάθησε, ελθοῦσι ήσχαν να έγγραφονται οί συνδρομηταί. Μεταῦν τὸν συνδρομητῶν τοῦ «Μπουκέτου» υπάρχουν πολλοί οί οποίοι τιμῶν πράγματι ένα ελληνικὸν περιοδικὸν άναγιωσκοντες αὐτὸ. Δημιουργοῦμεν εἰς μερικὰ ὄνοματα πῶς επιβεβαίωσαν τὸν χαρακόναν μας.

Μεταῦν τὸν πρώτων έγγραφοσαν συνδρομηταί τοῦ «Μπουκέτου» ὁ έξοχώτατος Προϋθυκοεργός της Βιμανίας κ. J. A. Μεγγί, ή έξοχώτατη λαίδη Στόρος, σύζυγος του Κυβερνήτου της Κύπρου, ὁ Σ. Μητροπολίτης Λεβιδίας και Θυβῶν, ὁ Άρχιμανδρίτης Καίρου Νεόφυτος, ή Χ. Α. Ν. της Κων'πολεως, ὁ στρατηγός κ. Δελαγαρμαμάτικας, τὸ θωρηκτὸν «Αβέρωφ» κ.λ.π.

